

Mnoho tváří Phila Shöenfelta

Pelhřimov (hoř) – Phil Shöenfelt, britský zpěvák a autor několika knih, se narodil roku 1953 v anglickém Bratfordu. Část života prožil v centru londýnské punkové scény, která ovlivnila jeho další hudební působení. V roce 1979 odjel na čtrnáctidenní prázdniny do New Yorku, které se protáhly na pět let. Prošel newyorským undergroundem a drogovým peklem. Roku 1988 se vrátil do Londýna. Ať už sám, nebo s kapelou procestoval Evropu a doprovázel turné hvězd jako Nick Cave and Bad Seeds.

Od roku 1995 žije trvale v Praze, koncertuje s českou kapelou Southern Cross a berlínskými The Fatal Shore, píše svou třetí knihu a třikrát týdně učí angličtinu ve French Architecture Company.

Poznal jste města jako New York, Londýn a mnoho dalších podobné velikosti. Co vás na Pra-

ze zaujalo natolik, že jste se rozhodl zde usadit?

Už když jsem tu byl na turné s Tichou Dohodou v roce 1994, mě Praha uchvátila. Vyzařovala takovou zvláštní atmosféru. Také moje manželka odtud pochází. Co se týká lidí, je pravda, že když se dáte do řeči s Čechem, nejeví se na první pohled tak přátelsky jako třeba lidé v USA. Ale to se mi právě líbí! Nevěřím Američanům, že svoje chování myslí upřímně. Je to jedna velká přetvářka.

S kapelou Southern Cross objíždíte jak velké koncerty v evropských metropolích, tak komornější akce v kavárnách a klubech malých měst. Co si užíváte víc?

Zní to neuvěřitelně, ale preferuji ty menší. Když hrajete ve velkoměstě jako Londýn, ti lidé, co si vás přijdou poslechnout, měli moře možností, kam se ten večer jít bavit. A náhodou si vybrali vás. Kdežto

v malém městě, kde se koná jeden, dva živé koncerty za týden a lidé chtějí jít poslouchat muziku, jste tu vy, abyste jim to přání splnil. Nikdo jiný to ten večer neudělá.

Vedle hudby také píšete knížky. V češtině vám vyšly již dva tituly, z nichž ten druhý – Feťácká láska – velmi otevřeně popisuje drogové prostředí. Má něco společného s vaším životním příběhem?

Ano, knížka Feťácká láska popisuje moje vlastní zkušenosti z období, kdy jsem žil v New Yorku. Byl jsem v tu dobu úplně na dně. Kdybych se býval neodstěhoval, zemřel bych tam. Začal jsem ji psát hned, jak jsem to město opustil. Nyní pracuji na knize „Stripped“. Ještě nevím, jak se bude jmenovat v češtině, ale její první část už je skoro dokončená. Opět popisuje to moje newyorské pětiletí.

LUCIE HOŘEJŠÍ

Po koupeli (1919).

Foto archiv

Rudolf Kremlička se vrací do Prahy

Po více než padesáti letech představuje souhrnná výstava Rudolfa Kremličku, jednoho z vůdčích zakladatelů českého moderního malířství. Expozice v domě U Kamenného zvonu ukazuje všechny polohy jeho tvorby. Od raných žánrových vesnických výjevů, přes proslulé ženské toalety, po žhavé smyslné akty. Umělecké začátky Kremličky nejvíce ovlivnil Hanuš Schwaiger, jeho profesor z Akademie výtvarných umění v Praze, a vůdčí osobnost české moderní krajinomalby Antonín Slavíček, který pro něj objevil vesnici Kameničky. Více než deset let zde Kremlička maloval. V Kameničkách vytvořil v roce 1915 i zlomové dílo své kariéry Děvče v bílém živůtku, inspirované francouzskou malbou 19. století. Sám autor jej považoval za zárodek vlastního uměleckého projevu. Po roce 1918 namaloval celou sérii toalet, terčem jeho zájmu se stala mladá ženská postava, zejména akt. Pod vlivem Degase vytváří tematický celek tanečnic (Tanečnice, Ležící tanečnice, Odpočívající tanečnice). Závěr expozice se soustředí na Kremličkovy pozdější akty, kde se dominantním prvkem stává barevnost, zejména kontrast modré a rudé barvy.

Výstava potrvá do 21. ledna a přibližuje Kremličku jako znalce ženského těla, niterného krajináře i dokonalého portrétistu.

ALENA PECHÁČKOVÁ

Vše pro firmu podle Meryl Streepové

Nový film režiséra Davida Frankla, jehož zřejmě největším dosavadním úspěchem je seriál Sex ve městě, začíná pro novináře velice sympaticky. Investigativní žurnalistické práce chtějí absolventka příslušného oboru Andy (Anne Hathaway) se uchází o práci. Děvče milé, chytré a kreativní, ovšem nepřestěné, nenamalované, s unisex aktovkou v ruce vpochoduje na pohovor do redakce časopisu Runway. Pro nezavščené, a těch byste v New Yorku mnoho nenašli, Runway je módní bible, posvátný text, alfa omega všech, kteří se zajímají o módu nebo v ní podnikají. Runwayi vládne

Miranda Priestley (unikátní Meryl Streep), žena, která udává směr americkému i světovému odívání s takovým stylem, přesností a neúprosností, jako klapou její boty od Kennetha Colea na mramorovou podlahu v její redakci. Do prostředí, kde špatný účes znamená de facto společenskou sebevraždu, vstupuje Andy nejen díky svému úžasnému CV a IQ, ale i proto, že životnost Mirandiny sekretářky se nebezpečně zkracuje. Andy se přes počáteční neúspěchy za přátelské výpomoci Mirandiny pravé ruky Nigela (Stanley Tucci) vypracovává v nejlepší asistentku všech dob, ovšem

její osobní život je kvůli nepřetržitě pracovní době v ruinách. Přesto však po boku sadistické šéfové poznává, co znamená naprostá profesionalita, že za úspěchem se musí jít přes mrtvoly. Andy má však k životu jiný přístup a konec filmu je více než nasnadě. Od prostředí plného luxusní módy a luxusní hlavní představitelky by člověk očekával i luxusní scénář. Meryl Streep je třpytivou hvězdou snímku Dábel nosí Pradu, ale ani její charisma téměř dvouhodinový film neutáhne.

KRISTÝNA PLESKOTOVÁ

Divadlo Aréna hraje Gustáva Husáka

Bratislava (mm) – Bratislavské divadlo Aréna vsází na slovenské historické osobnosti. Po inscenaci Tiso s Mariánem Labudou uvedlo v říjnu novou hru s názvem Dr. Gustáv Husák: Vězeň prezidentů – prezident vězňů. Z návštěvnosti první hry bylo zřejmé, že Slovinci mají o tenhle typ divadla velký zájem.

Inszenace provádí diváky Husá-

kovými projevy a historickými dokumenty. V průběhu hry se na jevišti vystřídají Emil Horváth, Ján Gallovič a Marián Prevendarčík. Návštěvníci představení se mohou těšit také na dialogy dvou „Husáků“ z mladší a starší doby.

Gustáv Husák byl od roku 1975 posledním prezidentem socialistického Československa. Jeho životopis

ale obsahuje řadu dalších politických funkcí. Od svých 16 let až do smrti v roce 1991 byl členem různých komunistických sdružení. V listopadu 1989 přispěl k nenásilnému průběhu revoluce.

Premiéra hry z pera Viliama Klimáčka za režie Martina Čičváka proběhla 16. října 2006.

MATEJ MICHLÍK

Je Music On Film/Film On Music fresh?

Třetí ročník pražského festivalu Music On Film / Film On Music 2006 letos proběhl ve dnech 18. – 22. 10. Festival, na němž se každoročně prolíná svět filmu a hudby, hostil čtyřicetku filmařů a muzikantů, kteří uvedli sto promítaných snímků z více než dvou desítek zemí. Program byl tradičně rozdělen mezi několik promítacích prostorů, mj. kina Světotozor, Lucerna, Evald, Městská kni-

hovna, a do tematických sekcí. Hlavní dvě letošní filmové sekce byly zaostřeny na geografické pozadí – Střední Asie, Jihoafrická republika, New Orleans, a významná výročí – narození W. A. Mozarta a sto let Židovského muzea v Praze. Zbytek promítání tvořily koncertní filmy, muzikály a klasická hudba, a to hlavně ve formě dokumentů. Návštěvníci mohli absolvovat i debaty s tvůrci,

přednášky nebo si užít živé hudební performance. Ani takhle nabitý program, ani výhodné ceny festivalových akreditací ale výrazně neovlivnily relativně nízkou návštěvnost MOFFOMu. Letošní ročník tedy nijak nevybočuje z předchozích let a zatím se nezařadí třeba vedle karlovarského Fresh Film Festu, který se už po třech letech stal zavedenou akcí.

MARTINA MOUDRÁ

Starosta Prahy 6 obdaroval Hurvínka

V Dejvicích byla ve čtvrtek 19. 10. slavnostně odhalena pamětní deska na počest 80. narozenin Hurvínka, legendární loutky, která baví již několikátou generaci diváků. Divadlu Spejbla a Hurvínka ji daroval samotný starosta Prahy 6, Tomáš Chalupa.

Slavnostnímu ceremoniálu přihlížely desítky dětí základních škol. A bylo opravdu o co stát. Hurvínek pamětní desku na divadle na druhý pokus skutečně sám odhalil a Spejbl se dmul pýchou, nikoliv neoprávněnou. Tato postavička, kterou v roce 1926 vyřezal Gustav Nosek, objela pořádný kus světa. Hurvínek

hrál ve třiatřiceti zemích na čtyřech kontinentech. Takovou kariéru mu každý herec z masa a kostí může závidět. O odchodu do důchodu Hurvínek ale každopádně neuvažuje. Jak říká taťulda Spejbl: „Hurvínek je stále čiperný a čilý a nemá ještě žádné šedé vlasy.“ A Hurvínek dodává: „To určitě z taťuldovy lásky!“

Nakonec všichni i s ředitelkou divadla Helenou Štáchovou starostovi za jeho nápad poděkovali a rozloučili se s rozdivočenými dětmi, které chudáka staříčkého Hurvínka málem rozthaly.

KRISTÝNA DŽMURÁNOVÁ

Muzikál Producenti v Karlíně

Po dvou letech rekonstrukcí bylo znovu otevřeno Hudební divadlo Karlín. První uváděnou hrou jsou Producenti Mela Brookse. Slavný broadwayský muzikál získal 12 prestižních ocenění Tony Awards.

V jedné z alternativních rolí české verze můžete vidět Terezu Duchkovou, Petra Štěpánka a Aleše Hámu. Role Švédka Uly jako by byla Tereze Duchkové napsaná přímo na tělo. Rovněž herecký výkon a zpěv Aleše Hámy v porovnání s jeho moderátorskými schopnostmi příjemně překvapil. Spolu s vynikajícím orchestrem pod ve-

dením Kryštofa Marka jde o výbornou podívanou. Co ale výsledný dojem zkazilo, je scénář a české texty písní, za kterými stojí Adam Novák. Překlad působí levně, vulgární výrazy nejsou ničím výjimečným. Rozpaky budí také „hra ve hře“ Hitler je úsvit, kde se to jen hemží hákovými kříži a dalšími fašistickými symboly.

Jednoduše řečeno, hra může potěšit nenáročného diváka, který se ochotně směje i průměrným vtipům a vyrovná se s pokleslostí, do které hra často upadá.

ZDENKA DVOŘÁKOVÁ

Spisovatel a publicista Stanislav Motl představil novou knihu

V Paláci knih Luxor se 24. října konala autogramiáda a představení nové knihy spisovatele a reportéra pořadu Na vlastní oči Stanislava Motla. Kniha nese název Mraky nad Barrandovem a částečně vychází ze stejnojmenného speciálu televizního pořadu. Autor strávil roky v archívech a výsledkem je kniha, která se věnuje často tragickým osudům filmových a divadelních hvězd za Protektorátu a krátce po něm. Najdeme zde životní příběhy aktérů zlaté éry Barrandovských ateliérů, například Lídy Baarové, Adiny Mandlové, Svatopluka Beneše, Jana Svitáka a mnoha dalších.

Autor knih Prokletí Lídy Baarové, Nacisté pod ochranou aneb Kdo vlastně prohrál válku?, či Tváře osudu se věnuje zejména hledáním nacistických vrahů. Od začátku 90. let jich objevil 15 a ve svém hledání stále pokračuje. Možná právě proto se mu přezdívalo „lovec nacistů“.

Připadá si tak? „Ne, vůbec ne, já nejsem „lovec nacistů“, já si spíš připadám jako lovec informací. Je to mnohohletá a velmi trpělivá práce v archívech a potom ty informace z archivů konfrontuji s pamětníky. Mě nezajímají typy nacistů, kteří byli členy NSDAP nebo gestapa, mě zajímají skuteční vrazi.“ Jak dodal, když tyto osoby najde a zazvoní jim s kameramanem u dveří, reagují většinou, kromě jedné výjimky, velmi suverénně, arogantně a zpupně. „Vysvětluju si to tím, že oni si to zdůvodňují asi tak, že třeba v Terezíně nezabíjeli lidi, zabíjeli ze svého pohledu zvířata. To jim asi pomáhá.“

Stanislav Motl se v archívech pohybuje již od svých 10 let, a i když prožil spoustu dobrodružných okamžiků, třeba na mořích, na horách a na sopkách, říká, že největší dobrodružství zažil právě v archívech.

HANA ROJKOVÁ